सोऽहं निमित्तं बन्धूनामिमां शून्यां वसुन्धरां ।
नृसिंहादिभयात् सर्व्वामिच्छामि सुभृशं सकृत् ॥ १९ ॥
तृणान्यन्येऽपि खादन्ति गोऽजावितुरगादिकाः ।
तांस्तेषां पोषणायाहमिच्छामि निधनं गतान् ॥ २० ॥
निष्क्रान्तेषु ततस्तेषु ममापत्येषु वै पृथक् ।
भवन्ति चिन्ताः शतशो ममत्वाहतचेतसः ॥ २१ ॥
किङ्कूटपाशं किं वज्रं वागुरां किं सुतो मम ।
प्राप्तश्चरन् वने किं वा नृसिंहादिवशं गतः ॥ २२ ॥
प्राप्तोऽयमेकः संप्राप्तास्तेऽवस्थां कीदृशीं मम ।
साम्प्रतं विचरन्तो वै ये गताः सुमहावनं ॥ २३ ॥
दृष्ट्वा प्राप्तसमाभ्यासमहन्तानात्मजान्नृप ।
ईषदुच्छ्वसितः क्षेममिच्छामि रजनीं पुनः ॥ २४ ॥
प्रभाते दिवसं क्षेममस्तगेऽर्के निशामपि ।
वाञ्छाम्यहं कदा क्षेमं सर्व्वकालं भविष्यति ॥ २५ ॥
एतत्ते कथितं भूप ममोद्वेगस्य कारणं ।
अतः प्रसादं कुरु मे बाणोऽयं पात्यतां मयि ॥ २६ ॥
इति दुःखशताविष्टः प्राणानपि त्यजामि यत् ।
तत्कारणं निबोध त्वं ब्रुवतो मम पार्थिव ॥ २७ ॥
असूर्य्या नाम ते लोका यान् गच्छन्त्यात्मघातकाः ।
यज्ञोपयुक्ताः पशवः संप्रयान्त्युच्छ्रितीः प्रभो ॥ २८ ॥
अग्निः पशुरभूत् पूर्व्वं पशुराशीज्जलाधिपः ।
भास्मानयोच्छ्रितीः प्राप्तो यज्ञे निष्ठामुपागतः ॥ २९ ॥

Digitized by Google